

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/69/2018
Identifikačné číslo spisu: 5917010200
Dátum vydania rozhodnutia: 15.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5917010200.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na verejnom zasadnutí konanom 15. mája 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného F. M., pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a iné o dovolaní obvineného F. M., proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 14. novembra 2017, sp. zn. 1To/121/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného F. M. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/40/2017 z 27. septembra 2017, bol obvinený F. M. uznaný za vinného zo spáchania zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 30.12.2016 v čase približne od 18.30 h až do 22.10 hodiny v mieste trvalého bydliska na ulici Z. H. XXX/XX v L., po predchádzajúcej hádke bránil svojej matke F. M., nar. XX.XX.XXXX opustiť priestory bytu tak, že potom ako jej oznámil, že nikam nepôjde a zostane v obývačke bytu, zobral jej kľúče od bytu ako aj mobilný telefón a notebook, aby jej znemožnil privolať pomoc a opakovane ju v priestoroch obývacej izby sácal do sedačky, vulgárne jej nadával a minimálne 2 až 3 krát ju udrel päťou do tváre, následne ju hodil na zem a niekoľkokrát udrel päťou do ľavej časti tváre a pery, zhodil ju na zem, kde si na ňu kľakol a udrel ju trikrát päťou do rebier vľavo, následne sa postavil a kopol ju do rebier, pričom jej uviedol „keď ma nahneváš, tak ťa zabijem, zahrabem a nikto ťa nenájde“, pričom poškodená zo strachu o svoj život kričala o pomoc a konanie obžalovaného ukončil až príchod hliadky Obvodného oddelenia PZ Ružomberok, ktorá násilne otvorila vstupné dvere do bytu, a popísaným konaním spôsobil obžalovaný poškodenej F. M. zlomeniu VI a VII rebra vpravo, zlomeniu X a XII rebra vľavo, pomliaždenie mäkkých častí ľavej strany tváre s následnou modrinou a otras mozgu ľahkého stupňa s potrebnou dobou liečby a obmedzením v obvyklom spôsobe života v trvaní 5 týždňov.

Za to bol obvinenému podľa § 183 ods. 2 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h, písm. m) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky 9 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol obvinený zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia a súčasne podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil súd obvinenému povinnosť nahradiť škodu vo výške 342,37,-€.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 1To/121/2017 zo 14. novembra 2017 zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Voči označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodu uvedenom v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a teda, že rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V odôvodnení dovolania namietal, že jeho odsúdenie bolo založené na nepoužiteľných a nezákonných dôkazoch a to výpovedi poškodenej z 31.12.2016, ktorá nebola vykonaná kontradiktórne, pretože písomnosť obsahujúca oznámenie o výsluchu poškodenej odmietol prevziať, policajt ho o následkoch odmietnutia nepoučil a ústne ho o obsahu odmietnutej písomnosti neinformoval. Čo sa týka úradného záznamu z 31.12.2016, ktorý spísal mjr. Mgr. L. N., je z jeho obsahu zrejmé, že bol spísaný až po výsluchu poškodenej, ktorého mal v pláne sa zúčastniť a ani nikde nie je uvedené, že by ho o výsluchu poškodenej informoval ústne. Záver, ku ktorému súd dospeje nemôže byť založený na domnienke, že ho vyšetrovateľ o výsluchu poškodenej ústne informoval. Pokiaľ v uvedenom zázname nie je uvedené, že ho vyšetrovateľ informoval o výsluchu poškodenej aj ústne, nie je táto skutočnosť bezpečne preukázaná a výpoveď poškodenej z 31.12.2016 je dôkazom nepoužiteľným, lebo nebol vykonaný kontradiktórne, a ani v následnom konaní pred súdom nemohla obhajoba poškodenú vypočuť k veci, keďže táto vypovedala, že si na skutok už nepamätá. V týchto súvislostiach je jedinou významnou listinou kópia vyrozumienia o úkonoch trestného konania z 31.12.2016 adresovaná obvinenému, podľa ktorej sa má vykonať výsluch poškodenej F. M. 31.12.2016 o 12.00 hod., na ktorom je rukou dopísaná poznámka vyšetrovateľa N., že obvinený bezdôvodne odmietol podpísať. Ale ani na tejto listine nie je uvedené, že by mal byť poučený o následkoch odopretia prijatia (§ 67 ods. 2 Trestného poriadku) a ani to, že by ho vyšetrovateľ upovedomil o obsahu zásielky ústne. Keďže nebol pred súdom vykonaný žiadny dôkaz, že by ho vyšetrovateľ poučil o následkoch odopretia prevzatia vyrozumienia o výsluchu poškodenej 31.12.2016 v konaní pred súdom, vzhľadom na absenciu kontradiktórnosti výsluchu je tento dôkaz nepoužiteľný. Čo sa týka zakročujúcich policajtov, súd založil odsudzujúce rozhodnutie aj na ich výpovedi, že po vniknutí do bytu im poškodená povedala, že obvinený jej zobral kľúče od bytu a bije ju. Tu treba uviesť, že takéto vyjadrenie poškodenej nie je spôsobilým dôkazom, pretože má len povahu vysvetlenia (ust. §§ 17 a 17a zákona o Policajnom zbore) a najmä preto, že poškodená nebola poučená v zmysle § 131 ods. 1 Trestného poriadku preto to, čo povedala zakročujúcim policajtom nemožno považovať za prípustný dôkaz. Preto keď súd opiera svoje rozhodnutie o vyjadrenie poškodenej pred zasahujúcimi policajtm, oprel svoje rozhodnutie o dôkaz nezákonný. Z uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/121/2017 zo 14. novembra 2017 bol porušený zákon v neprospech obvineného a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/121/2017 zo 14. novembra 2017, ako aj rozsudok Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/40/2017 z 27. septembra 2017 vo všetkých jeho výrokoch a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Ružomberok, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok, ktorá uviedla, že obvinenému bola preukázateľne poskytnutá možnosť realizovať svoje právo na obhajobu tým, že vyšetrovateľom bol upovedomený o čase a mieste vykonania výsluchu poškodenej F. M., teda mu bola reálne poskytnutá možnosť sa tohto úkonu zúčastniť. Vyšetrovateľ postupoval v zmysle § 213 ods. 3 Trestného poriadku, preto tvrdenia obhajoby o nedodržíaní ustanovení Trestného poriadku o doručovaní sú irelevantné. Výsluch poškodenej z 31.12.2016 bol vykonaný kontradiktórne v súlade s príslušnými

ustanoveniami Trestného poriadku. Z uvedeného dôvodu zápisnica o výsluchu poškodenej mohla byť prečítaná na hlavnom pojednávaní a tvoriť podklad pre rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k namietaným výpovediam zasahujúcich policajtov, tieto sú nepochybne použiteľné v časti, v ktorej popisujú skutočnosti vnímané ich zmyslami na mieste činu - hluk vychádzajúci z bytu poškodenej, stopy zápasu v byte, viditeľné zranenia poškodenej a jej psychické rozpoloženie. V tejto časti súd celkom dôvodne a zákonne oprel svoje rozhodnutie o vine obvineného o predmetné výpovede, nakoľko podporujú priebeh skutku ustálený v skutkovej vete rozsudku. S poukazom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného v zmysle § 382 písm. c) odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného F. M. nie je dôvodné, pretože je zřejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré nezodpovedajú dovolacím dôvodom.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zřejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu

podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne, alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhlí a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Nevykonanie (svojvoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz, alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K námietke obvineného, že výsluch poškodenej v prípravnom konaní dňa 31.12.2016 nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom a teda je v ďalšom konaní nepoužiteľný, najvyšší súd uvádza nasledovné:

Kontradiktórnosť sa považuje za všeobecný právny princíp konania, za pravidlo procesného práva ovládajúci každý súdny proces. Spolu s právom na obhajobu je jeho najzákladnejším princípom. Bez neho vôbec nemožno hovoriť o procese, keď podstatou procesu je konfrontácia dvoch strán, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa, popierať návrhy, argumenty a dôkazy druhej strany a predkladať vlastné. Ide o jednu z hlavných záruk súdneho konania. Neexistuje spravodlivosť bez kontradiktórnej diskusie a čím skôr k nej dôjde, tým väčšia je nádej na objektivnosť. Kontradiktórna diskusia je kráľovskou cestou pri hľadaní pravdy. Princíp kontradiktórnosti sa uplatňuje predovšetkým v súdnom konaní. Prvky kontradiktórnosti sa však vyskytujú už v prípravnom konaní. To znamená, že ak nemôže byť svedok vypočutý kontradiktórne na hlavnom pojednávaní, musí mať obhajoba možnosť vypočuť takéhoto svedka kontradiktórne už v prípravnom konaní. Dôkazy musia byť spravidla vykonané pred obvineným na verejnom konaní za účelom ich kontradiktórneho prejednávania, ale použitie výpovedí z prípravného konania samo o sebe neodporuje čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru pod podmienkou, že boli rešpektované práva obhajoby.

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá

okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany.

Kontradiktórnosť je upravená v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru, podľa ktorého
Právo na spravodlivý proces

1. Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

2. Každý, kto je obvinený z trestného činu, považuje sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

3. Každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia vzneseného proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vypočúvať alebo dať vypočúť svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a vypočutie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom, alebo ak týmto jazykom nehovorí.

V slovenskom právnom poriadku kontradiktórnosť upravuje Ústava Slovenskej republiky v čl. 48 ods. 2, podľa ktorého

(1) Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

(2) Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Trestný poriadok v ustanoveniach:

§ 2 ods. 14

14) Strany sú si v konaní pred súdom rovné.

§ 263

(1) Namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jej podstatnú časť, ak s tým súhlasí prokurátor a obžalovaný a súd nepovažuje osobný výsluch za potrebný.

(2) Súhlas obžalovaného nie je potrebný, ak sa výslovne vyjadril, že sa na hlavnom pojednávaní nezúčastní, alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, alebo ak sa na hlavné pojednávanie napriek riadnemu predvolaniu bez ospravedlnenia nedostavil, alebo sa bez vážneho dôvodu vzdialil z pojednávacej siene, alebo ak prokurátor navrhol v obžalobe čítať výpoveď svedka a obžalovaný po doručení výzvy podľa § 240 ods. 3 takého svedka nenavrhol vypočúť osobne. V uvedených prípadoch stačí súhlas prokurátora. O tejto skutočnosti musí byť obžalovaný v predvolaní poučený.

(3) Zápisnica o výpovedi spoluobžalovaného alebo svedka sa môže prečítať aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a a) taká osoba zomrela alebo sa stala nezvestnou, pre dlhodobý pobyt v cudzine alebo na neznámom mieste nedosiahnuteľnou, alebo ochorela na chorobu, ktorá natrvalo alebo na dlhší čas znemožňuje jej výsluch alebo ak sa taká osoba ani na opätovné predvolanie súdu k výsluchu bez dôvodného ospravedlnenia nedostaví a jej predvedenie bolo neúspešné; ak ide o výpoveď svedka, u ktorého bol v čase jeho výpovede v prípravnom konaní, ktorá sa má prečítať, dôvodný predpoklad, že na hlavnom pojednávaní ho nebude možné vypočuť, možno jeho výpoveď prečítať len vtedy, ak bol o úkone riadne upovedomený obvinený, a ak má obhajcu, jeho obhajca,

b) išlo o neodkladný úkon alebo neopakovateľný úkon, alebo

c) taká osoba na hlavnom pojednávaní bez oprávnenia odoprela vypovedať.

(4) Zápisnicu o výpovedi svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 130, možno prečítať len za predpokladu, že bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka, o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona.

(5) Strany môžu namietat' spôsob vykonávania výsluchu, najmä môžu namietat' prípustnosť otázky položenej vypočúvajúcim. O námietke rozhodne predseda senátu. Ak námietke vyhovie, vypočúvaný nie je povinný na otázku odpovedať a táto otázka sa do zápisnice nezapíše alebo sa zo zápisnice vyčiarkne. O námietke proti otázke predsedu senátu, sudcu alebo prísediaceho rozhodne senát.

§ 264

(1) Ak sa svedok odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach.

(2) Predloženie skoršej výpovede podľa odseku 1 spočíva v prečítaní tých častí zápisnice o skoršom výsluchu, ku ktorým sa má vyslúchaný vyjadriť a vysvetliť rozpory medzi svojimi výpoveďami. Zápisnicu prečíta tá zo strán, ktorú určí predseda senátu, ak zápisnicu neprečíta sám alebo ním poverený člen senátu.

Z týchto ustanovení vyplýva, že kontradiktórny charakter hlavného pojednávania bude zachovaný pri prečítaní zápisnice o výpovedi svedka len vtedy, ak táto výpoveď bola vykonaná kontradiktórne v prípravnom konaní, t. j. ak výsluch takého svedka bol uskutočnený za prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu, alebo ak prítomnosť pri tomto úkone im bola reálne umožnená (hoci ju napr. nevyužili).

Európsky súd pre ľudské práva vyslovil v nasledujúcich veciach takéto právne závery:

- Unterpetinger p. Rakúsku, rozsudok z 24.11.1986 - sťažovateľ bol obvinený z ublíženia na zdraví svojej manželke a nevlastnej dcére. Vyhlásil, že sa necíti vinný. Svedkyne boli vypočuté vyšetrovateľom v prípravnom konaní. Na hlavnom pojednávaní odmietli vypovedať. Na návrh prokurátora boli prečítané ich výpovede z prípravného konania. EŠLP vyslovil, že prečítanie výpovedí svedkov z prípravného konania je prípustné ak tieto boli získané v súlade s právami obhajoby. Ďalej uviedol, že obžaloba bola založená hlavne na výpovediach jeho manželky a nevlastnej dcéry a vnútroštátny súd ich výpovede z prípravného konania považoval za dôkaz o pravdivosti obvinenia. Majúc na pamäti, že obvinený nemal možnosť v žiadnom štádiu konania klásť otázky osobám, ktorých výpovede sa prečítali na pojednávaní dospel k záveru o porušení práva obvineného na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods.1 v spojení s princípmi obsiahnutými v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru.

- Kostovski p. Holandsku, rozsudok z 20.11.1999 - Sťažovateľ bol odsúdený za bankové lúpežné prepadnutie na základe prečítaných výpovedí dvoch anonymných svedkýň z prípravného konania. Na hlavnom pojednávaní svedkyne neboli vypočuté. EŠLP vyslovil, že v princípe sa musia všetky svedecké výpovede uskutočniť v prítomnosti obvineného. Použitie svedeckých výpovedí, ktoré sa získali v štádiu vyšetrovania je prípustné, pokiaľ sa rešpektovalo právo na obhajobu. Obvinený musí mať adekvátnu a dostatočnú príležitosť na to, aby mohol v čase, keď sa urobila svedecká výpoveď, alebo v neskoršom štádiu konania poprieť ju a klásť svedkom otázky. V tomto prípade obvinenému nebola takáto príležitosť

poskytnutá a preto rozhodol o porušení čl. 6 ods. 1 v spojení s princípmi obsiahnutými v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru.

- Luca p. Taliansku, rozsudok z 27.2.2001 - Sťažovateľ bol odsúdený za prechovávanie omamných látok na základe prečítanej výpovede spolupáchateľa získanej v prípravnom konaní. Spolupáchateľ na pojednávaní odmietol vypovedať. EŠLP vyslovil, že dôkazy musia byť zásadne vykonané pred obvineným na verejnom pojednávaní na účely ich kontradiktórneho prerokovania. Môže byť potrebné opierať sa o výpoveď z prípravného konania. Obvinený však musí mať primeranú a dostatočnú možnosť poprieť výpoveď buď počas vyšetrovania, alebo počas pojednávania. Ak je odsúdenie založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na výpovedi osoby, ktorú obvinený nemohol nikdy vypočuť alebo dať vypočuť, právo na obhajobu je skrátene spôsobom nezlučiteľným s čl. 6 Dohovoru.

Podobne aj v ďalších rozhodnutiach EŠLP - Craxi p. Taliansku, Pacula p. Lotyšsku, Melnikov p. Rusku, Mariana Marinescu p. Rumunsku, Emen p. Turecku, Balšán p. Českej republiky, Breukhoven p. Českej republiky, Tseber p. Českej republiky a iné.

Z predloženého spisu vyplýva, že svedkyňa - poškodená F. M. bola vypočutá na hlavnom pojednávaní (za prítomnosti obvineného a jeho obhajcu) konanom 19. júla 2017 (č. l. 367), pričom vypovedala podstatne inak (neusvedčovala obvineného z trestnej činnosti) ako v prípravnom konaní. Svedkyňa sa v podstatných bodoch odchyľila od svojej skoršej výpovede - výpovede v prípravnom konaní. Následne bola postupom podľa § 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku predložená na vysvetlenie rozporov (č. l. 369) jej výpoveď z prípravného konania a svedkyňa odpovedala na položené otázky.

Menovaná svedkyňa bola vypočutá v prípravnom konaní 31. decembra 2016 (č. l. 58 - 67) bez prítomnosti obvineného a obhajcu. V tejto výpovedi úplne a jednoznačne usvedčovala obvineného z trestnej činnosti, ktorá je mu kladená za vinu.

Spornou otázkou v predmetnej veci ostáva, či súd prvého stupňa mohol na hlavnom pojednávaní postupovať podľa § 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a „konfrontovať“ svedkyňu F. M. s jej výpoveďou z prípravného konania a či mohol aj o túto jej výpoveď (z prípravného konania) oprieť výrok o vine. Najvyšší súd dospel k záveru že áno, z nasledovných dôvodov.

Obvinený bol vypočutý vyšetrovateľom 31. decembra 2016 od 8.10 hod. do 8.35 hod. (č. l. 50 - 51). V rámci tohto výsluchu s vyšetrovateľom nekomunikoval, celý čas mlčal, na položené otázky neodpovedal a zápisnicu o výsluchu bez uvedenia dôvodu nepodpísal. Zo zápisnice vyplýva, že vyšetrovateľ „prečítal poučenie obvinenému“ (č. l. 51), okrem iného aj poučenie podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého ak „Odopriete prijatie písomnosti, a ten kto písomnosť odoslal uznal, že prijatie bolo odopreté bezdôvodne, považuje sa písomnosť za doručенú dňom, keď bolo prijatie odopreté“. Významným v tomto smere je to, že vyšetrovateľ obvinenému doručoval 31. decembra 2016 približne o 11,30 hod. (č. l. 68) upovedomenie o úkone - výsluchu svedkyne F. M., ktorý sa mal uskutočniť 31. decembra 2016 o 12.00 hod. a ktorého sa mohol zúčastniť (ak by chcel). Obvinený odoprel prijatie doručovaného upovedomenia - písomnosti, keď opätovne s vyšetrovateľom nekomunikoval a bezdôvodne odmietol podpísať prevzatie upovedomenia (č. l. 67). Dôležitým v tejto súvislosti je práve to, že upovedomenie o výsluchu sa obvinenému doručovalo nie samoučelne (len aby sa doručilo) ale preto, aby obvinený mal reálnu možnosť zúčastniť sa výsluchu a v rámci neho klásť svedkyňi otázky.

Vyšetrovateľ vykonal všetko potrebné a nevyhnutné, aby umožnil obvinenému kompletne a úplne uplatnenie jeho práv, medzi nimi aj práva vypočúvať svedkyňu a klásť jej otázky. Obvinený absolútne rezignoval na všetko, čo sa okolo neho dialo, a to aj na využitie práv prináležiacich mu v trestnom konaní, o ktorých bol riadne poučený.

Pokiaľ obvinený rezignuje na možnosť využiť svoje práva, o ktorých bol riadne poučený, potom sa sám zbavuje práv, ktoré mu prináležia podľa Trestného poriadku, a preto sa nemôže v ďalšom konaní právne účinne domáhať porušenia svojich práv, ak sa sám o tieto svoje práva dostatočne nezaujíma a nestará

(vigilantibus leges sunt scriptae - zákony sú napísané pre bdelych, treba byť bdely, aby sme mohli ochrániť svoje právo, vigilantibus iura - právo je na strane ostražitých, vigilantibus non dormientibus iura subveniunt - právo pomáha bdelym nie spiacim).

Najvyšší súd uzatvára, že vyššie uvedený postup súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní konanom 19. júla 2017, ako aj vyššie uvedený postup vyšetrovateľa 31. decembra 2016, podľa názoru najvyššieho súdu spĺňa prísne kritéria čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru, pretože obvinenému bola daná reálna možnosť realizovať svoje práva už v prípravnom konaní (ktoré bezdôvodne nevyužil), a preto bolo možné oprieť rozhodnutie o vine obvineného aj o tvrdenia svedkyne F. M. z prípravného konania.

S ohľadom na uvedené, argumenty obhajoby k nepoužiteľnosti výpovede svedkyne F. M. z prípravného konania na preukazovanie viny obvineného a na nesprávnosť postupu súdu pri vykonaní tohto dôkazného prostriedku na hlavnom pojednávaní, považuje najvyšší súd za neudržateľné.

K námietke obvineného, že súd založil odsudzujúce rozhodnutie aj na výpovediach zakročujúcich policajtov najvyšší súd poznamenáva.

Nie je prípustné vypočúvať policajta, ktorý spísal záznam o vysvetlení v zmysle § 203 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku k obsahu záznamu o vysvetlení (čo dotazovaná osoba uviedla), pretože by sa tak obchádzala samotná podstata tohto ustanovenia. Záznam o vysvetlení slúži na to, aby sa osoba, ktorá podala vysvetlenie v ďalšom konaní prípadne vypočula ako svedok. Povahu záznamu o vysvetlení podľa § 203 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku však nemá úradný záznam policajta o priebehu služobného zákroku (napr. § 29 ods. 6 z. č. 171/1993 Z. z.), ktorý dokumentuje okolnosti a priebeh služobného zákroku. Tak isto nie je prípustné vypočúvať vyšetrovateľa k tomu, čo osoba v postavení svedka vypovedala, pretože by tak došlo k neprípustnému obchádzaniu zmyslu svedeckej výpovede, kedy by vyšetrovateľ svojou výpoveďou v podstate suploval výpoveď svedka. Vyšetrovateľa však možno vypočuť k okolnostiam a priebehu výsluchu, napr. či vyvíjal na obvineného nátlak, či riadne poučil obvineného a podobne (najmä v prípadoch, keď obvinený namieta spôsob vykonania výsluchu). Nič z vyššie uvedeného sa v predmetnej veci nestalo.

Zároveň ale platí, že aj na zakročujúceho policajta, ako na každého iného svedka, sa vzťahuje všeobecná povinnosť svedčiť podľa § 127 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého: „Každý je povinný dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie“. Preto je policajt nielen oprávnený, ale aj povinný (ak je to potrebné) vypovedať o priebehu služobného zákroku - o tom ako služobný zákrok prebiehal, čo sa pri služobnom zákroku stalo a ako situáciu vnímal svojimi zmyslami - najmä zrakom i sluchom, ale prípadne aj čuchom či hmatom. V predmetnej veci napr. prečo policajti vykopli dvere (počuli krik, hluk a naliehavú prosbu o pomoc), čo videli po vniknutí do bytu (krvavú a opuchnutú tvár poškodenej, krvavú škvrnu na koberci), ako sa správal obvinený a prečo sa rozhodli obmedziť mu osobnú slobodu.

Svedok Bc. I. B. - zakročujúci policajt bol na hlavnom pojednávaní vypočutý (č. l. 366 - 367) k okolnostiam a priebehu služobného zákroku. Vypovedal len o tom, čo sám v danom okamihu vnímal svojimi zmyslami. Preto považuje najvyšší súd jeho tvrdenia na hlavnom pojednávaní za akceptovateľné a v procesnom slova zmysle za použiteľné na objasnenie okolností prípadu, ale najmä, najvyšší súd považuje postup súdu prvého stupňa, ktorý ho na hlavnom pojednávaní vypočul ako svedka k okolnostiam a priebehu služobného zákroku za súladný so zákonom.

Ďalšou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnej veci vyriešiť bolo to, či súd prvého stupňa postupoval správne, keď na hlavnom pojednávaní prečítal výpoveď svedka O. Y. postupom podľa § 263 ods. 2 Trestného poriadku.

Podľa § 263 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku

(1) Namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jej podstatnú časť, ak s tým súhlasí prokurátor a obžalovaný a súd nepovažuje osobný výsluch za potrebný.

(2) Súhlas obžalovaného nie je potrebný, ak sa výslovne vyjadril, že sa na hlavnom pojednávaní nezúčastní, alebo výslovne požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, alebo ak sa na hlavné pojednávanie napriek riadnemu predvolaniu bez ospravedlnenia nedostavil, alebo sa bez vážneho dôvodu vzdialil z pojednávacej siene, alebo ak prokurátor navrhol v obžalobe čítať výpoveď svedka a obžalovaný po doručení výzvy podľa § 240 ods. 3 takého svedka nenavrhol vypočuť osobne. V uvedených prípadoch stačí súhlas prokurátora. O tejto skutočnosti musí byť obžalovaný v predvolaní poučený.

Zákonné podmienky na prečítanie výpovede svedka Y. (č. l. 370) boli splnené, o čom svedčí výzva súdu podľa § 240 ods. 3, ods. 4, ods. 5 Trestného poriadku z 5. mája 2017 na č. l. 277 a tiež návrh prokurátora v obžalobe na „len“ prečítanie výpovede svedka Y. Preto súd prvého stupňa nepochybil v procesnom postupe ani pri vykonaní tohto dôkazného prostriedku. Na obsah prečítanej svedeckej výpovede sa vzťahuje to, čo najvyšší súd uviedol k výpovedi svedka B..

Nad rámec podaného dovolania najvyšší súd limitovaný ustanovením § 385 Trestného poriadku len akademicky poznamenáva, že súdy nižšieho stupňa mali konanie obvineného kvalifikovať vo vzťahu k prečinu ublíženia na zdraví aj podľa ods. 2 písm. a) Trestného zákona s ohľadom na ust. § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a vo vzťahu k prečinu nebezpečného vyhrážania aj podľa ods. 2 písm. b) Trestného zákona s ohľadom na ust. § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Aj tieto trestné činy totižto obvinený spáchal na chránenej osobe. Správne teda malo byť konanie obvineného kvalifikované ako trestné činy podľa

- § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona,

- § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona,

- § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

s ohľadom na ust. § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona vo vzťahu ku všetkým trestným činom.

Jednočinný súbeh týchto trestných činov (v podobe vyššie uvedenej) je možný vzhľadom na rôznosť chránených objektov týchto trestných činov a preto, že žiadna okolnosť vylučujúca jednočinný súbeh (pomer špeciality, pomer subsidiarity, faktická konzumpcia, pokračovací, hromadný, trváci trestný čin, či trestný čin opilstva - § 363 Trestného zákona) nie je daná.

Nemožno konštatovať existenciu vzťahu špeciality medzi § 183 ods. 2 písm. d) Trestného zákona - spáchanie trestného činu na chránenej osobe ku kvalifikovaným skutkovým podstatám § 156 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, § 360 ods. 2 písm. b) Trestného zákona (tak isto spáchanie trestného činu na chránenej osobe) s ohľadom na hmotnoprávny prejav zásady ne bis in idem, pretože zásada ne bis in idem nemôže byť aplikovaná v tom istom konaní o tom istom skutku, o ktorom ešte nebolo právoplatne rozhodnuté.

Zásada ne bis in idem je vyjadrená v

- čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý upravuje „Právo nebyť opakovane súdený alebo trestaný“ nasledovne: „Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom tohto štátu“, (takto vyjadrená formulácia obsahuje nielen zásadu procesného práva - ne bis in idem - spor sa nemá viesť dvakrát v tej istej veci, ale aj zásadu hmotného práva - nemo debet bis puniri pro uno delicto - nikto nemá byť dvakrát trestaný za jeden delikt),

- čl. 50 Charty základných práv Európskej únie: „Právo nebyť stíhaný alebo potrestaný v trestnom konaní dvakrát za ten istý trestný čin“, ktorý znie nasledovne: „Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným

rozsudkom v súlade so zákonom“,

- čl. 14 ods. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach: „Trestné stíhanie nemožno začať proti tomu, proti komu sa predchádzajúce stíhanie pre tento čin skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, ktorým bol obvinený uznaný vinným alebo ktorým bol spod obžaloby oslobodený“,

- čl. 54 Shengenského dohovoru: „Osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný“,

- čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom“,

- čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, pre ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom“,

- § 2 ods. 8 Trestného poriadku, ktorý znie: „Nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom“ a

- § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, podľa ktorého: „Trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmiernosti a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené“.

Zásada ne bis in idem je vyjadrená aj v § 21 ods. 2 zákona č. 91/2016 o trestnej zodpovednosti právnických osôb a v § 23 ods. 1 písm. b) a § 23 ods. 2 písm. b) zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

Tu treba uviesť, že zásada ne bis in idem je zásadou procesného práva a preto nemá a nemôže mať žiadne hmotnoprávne účinky. Hmotnoprávne účinky má len zásada - nemo debet bis puniri pro uno delicto - nikto nemá byť dvakrát trestaný za jeden delikt, vyjadrená v čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru a v čl. 50 Charty základných práv Európskej únie slovami „potrestat“, „potrestaný“. Túto zásadu však nemožno chápať tak, že by znamenala nemožnosť použitia ustanovenia § 47 Trestného zákona, či § 42 Trestného zákona. Jej účinky sú jasne a zrozumiteľne uvedené v čl. 56 Shengenského dohovoru, podľa ktorého - ak obnoví jedna zo zmluvných strán stíhanie proti osobe, ktorá bola druhou zmluvnou stranou pre ten istý čin právoplatne odsúdená, bude každé odňatie slobody za tento čin odpykané na území druhej zmluvnej strany odpočítané od trestu, ktorý má byť prípadne vymeraný. Pokiaľ to vnútroštátne právo dovoľuje, budú zohľadnené tiež iné sankcie ako tresty obmedzujúce slobodu, pokiaľ už boli vykonané.

Jednočinnému súbehu vyššie uvedených trestných činov teda nebráni žiadna okolnosť procesného ani hmotného práva.

Takejto právnej kvalifikácii nemôže brániť ani princíp zákazu dvojitého pričítania (§ 38 ods. 1 Trestného zákona), pretože tento platí len pri posudzovaní okolnosti v rámci skutkovej podstaty toho istého trestného činu. Neuplatňuje sa pri úvahách o možnosti jednočinného súbehu trestných činov v tom smere, že okolnosť, ktorá je znakom jedného zo zbíhajúcich sa trestných činov by nemohla zároveň podmieňovať použitie vyššej trestnej sadzby pri inom zbíhajúcom sa trestnom čine.

Zákaz dvojitého pričítania jednej a tej istej okolnosti v zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona sa uplatní len pri skutkovej podstate jedného a toho istého trestného činu. Nie je preto vylúčené, aby k rovnakej okolnosti bolo prihliadnuté pri dvoch rôznych skutkových podstatách trestných činov spáchaných v súbehu, ak nie je daný iný dôvod taký súbeh vylučujúci. Uvedené je obrazom pravidla vyplývajúceho z § 8 Trestného zákona, že každý trestný čin sa má z hľadiska viny posúdiť podľa všetkých ustanovení Trestného zákona, ktoré sa naň vzťahujú a primerane zásady nullum crimen sine lege certa - ktorá predstavuje požiadavku určitosti a presnosti právnej normy.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie je preukázaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (ani iný, ktorý by mu bol prospešný) a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného F. M. na verejnom zasadnutí zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.